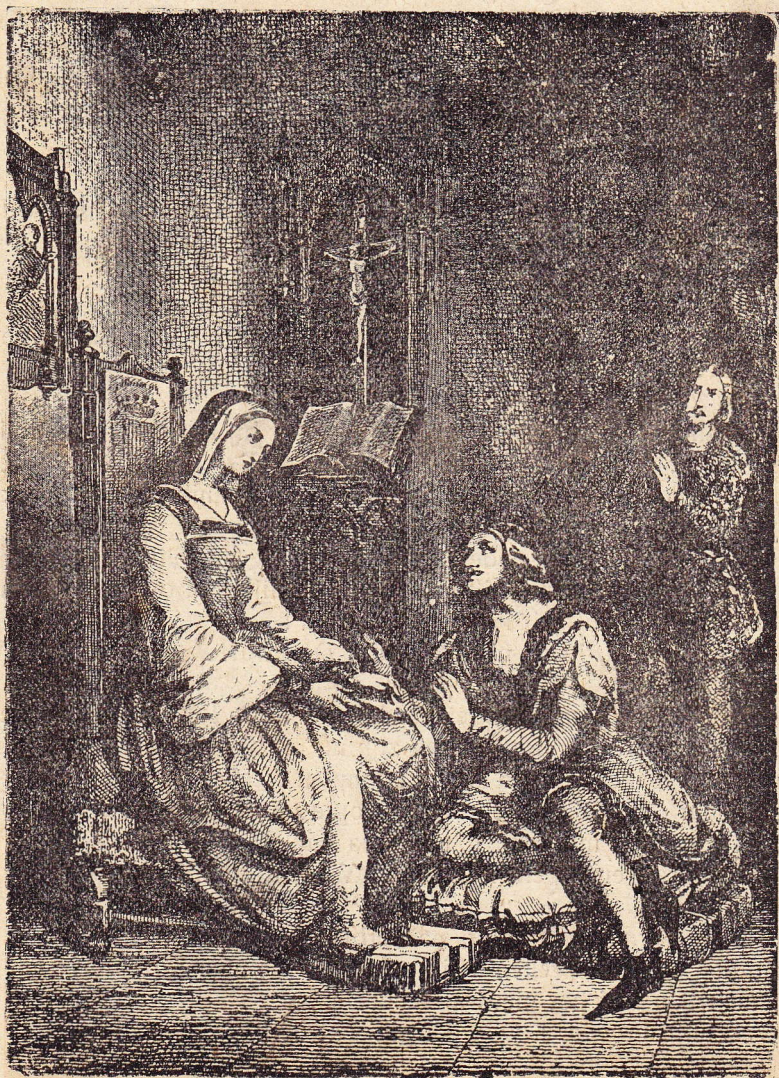

N^r 3. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 18 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

De geheimzinnige bespieder stond daar (blz. 9).

Filips Van Artevelde

Roman door A. HANS.

(Vervolg.)

— Goed, ga mij dan aandienen !

Lambert keek zijn meester vreemd aan...

— Ik meen het, het is geen grapje ! hernam Lodewijk. Ik kan niet rusten, als ik dat lief gezicht nog niet eens van dichtbij gezien heb. Vooruit, Lambert, ge weet, dat ik van geen dralen houd !

— Maar graaf, zij is de bruid van Marcus...

— Helaas ! Die uil verdient zoo'n lief snoetje niet... En ik heb een plan gemaakt... ik zal trachten hem dat duivinnetje te ontfutselen. En ik bereid dadelijk mijn plan voor. Vanavond nog wil ik nader kennis maken met de schoone Hilda.

— Zij treurt om haar broer !

— Juist, daarom moet ik haar bemoedigen ! Lambert, gij verveelt me ! Zult ge me aandienen, ja dan neen ?

— Als de graaf het uitdrukkelijk wil !

— Natuurlijk ! En ben ik niet de meester in Vlaanderen ? Doe wat ik gebied en nu zonder uitstel... Zeg haar, dat ik nieuws van haar broer heb. Ha, wacht even !

Lambert keek zijn meester aan.

— Als Hilda belet geeft, geraak ik niet meer bij haar, hernam Lodewijk. Zeg dus, dat ik nieuws heb van haar broer Felix, dat ik een bode naar Rozenhove stuurde... Toe, toe, zet nu niet zoo'n monnikengezicht... ik neem den leugen voor mijn rekening.

— Graaf gij hebt haar onder uw bescherming gesteld...

— Juist, en daarom moet ik er mij persoonlijk van overtuigen, dat haar niets ontbreekt. Wat zijt gij koppig vanavond !

— Koppig, neen, heer, maar ernstig. De zwarte pest woedt in Vlaanderen....

— O, en gij wilt nu in boetvaardigheid leven ! Ik zeg u immers dat pelgrims boete doen, die brave lieden zijn nu op weg naar Brugge. Lambert, ge zult me boos maken, en dan zou ik u kunnen wegsturen !

De dienaar gehoorzaamde nu. Hij klopte op de deur van Hilda van Rozenhove. Het meisje, meenend dat Magda van Benekamp nog haar beloofd bezoek wilde brengen, opende dadelijk. Verschrikt blikte ze dan naar den page.

— Jonkvrouw, zei Lambert, na eerbiedig gegroet te hebben, de graaf wenscht u nog even te spreken. Hij heeft een bode naar Rozenhove gezonden, zegt hij, en wil u zelf het nieuws meedeelen.

— Van mijn broeder ! O, weet gij, wat de bode gezegd heeft ?

— Neen, jonkvrouw...

— Dan zal ik den graaf verwachten.

Lambert boog weer en ging heen. Hij zag den man niet, die in een boog-raam der gang verscholen stond. Deze onbekende had alles verstaan en mompelde :

— Lambert en de graaf liegen schandelijk. Er is geen bode naar Rozenhove geweest...

Even weifelde hij.

— Ik moet met durf handelen, zei hij half luid. Dat verwacht men van mij, en daarvoor ben ik hier.

Hij tikte twee deuren verder. Ook daar werd opengedaan. De man sloop binnen de kamer, waar Magda zich bevond. De dochter van ridder van Benekamp had haar feestgewaad verwisseld voor een eenvoudig avondkleed. Ze was nog niet ter ruste gegaan, want ze bad voor haar land en volk, nu door de geweldige plaag bezocht.

Verschrikt staarde ze den onbekende aan, die vlug de deur sloot en de jonkvrouw een scherp den dolk toonde.

— Geen woord, geen zucht, zei hij op gedempten toon, of ik moet u dooden. Houdt ge u rustig, dan hebt ge niets te vreezen !

Magda zonk geheel ontdaan op een rustbank neer.

— Ik kom tot beveiliging van Hilda van Rozenhove, zei hij, maar ge zult aan niemand zeggen dat ik in uw kamer geweest ben.

— O, wie zijt ge dan ? vroeg Magda angstig.

— Een eerlijk man, en, ik herhaal het, dat gij van mij niets te vreezen hebt. Er zal u geen leed geschieden. Ik heb alleen even uw kamer nodig. Een ander vertrek scheidt dit van Hilda's kamer, niet waar ?

— Ja...

— En tusschen die tweede kamer en deze van Hilda hangt een gordijn. Is het niet zoo?

— Ja, heer !

— Ontsluit dan die tweede kamer. Ik moet jonkvrouw van Rozenhove bespieden. Zij krijgt bezoek. Gij raadt niet van wien ?

— Neen !

— Van den graaf...

— Neen, neen, gij vergist u !...

— Ik zeg u, dat het waar is.

— Nu nog zou de graaf bij Hilda gaan ?

— Ja, en zij wil hem ontvangen !

— Onmogelijk !

— Welnu, ge zult u zelf kunnen overtuigen ! Ontsluit die deur !

— Zij is open !

— Goed ! En ik zeg uitdrukkelijk, dat ik niet wil gestoord worden, ook niet door uw kamermeid !

— Zij is reeds te bed. Maar, heer, laat mij ook heen gaan !

— Om mij te verraden ?

— Neen, ik zal dat niet doen, maar denk aan mijn toestand. Een man in mijn kamer !

Ze bloosde hevig, toen ze dit zei.

— Och, kom, niemand zal gelooven, dat gij een minnaar hebt, gij zijt niet geschapen om liefde te verwekken, sprak de kerel ruw en ongevoelig. Gij blijft hier... Zoo zult ge u kunnen overtuigen, dat Hilda van Rozenhove, de bruid van Marcus van Blauwhuize, 's avonds laat Lodewijk van Male bij zich ontvangt ! En gij zult zweren te zwijgen, mij gezien te hebben. Zie, leg uw hand op dat kruisbeeld. Vlwg, ik wil gehoorzaamd worden.

En de onbekende hield in het schijnsel van drie kaarsen zijn vervaarlijk mes.

Magda deed wat hij eischte, en haar hand beefde op het beeld van den Man der Smarten.

— Zeg mij na : ik zweer, dat ik nooit vertellen zal, wie in mijn kamer is geweest, ook al leer ik later zijn naam kennen.

Stamelend herhaalde ze die woorden. En uitgeput viel ze op de rustbank terug. Ze was in de macht van dien geheimzinnigen vreemdeling, hier in haar vaders slot, dat zoo wel bewaakt was, en te meer, nu de graaf er vertoefde... De groote, kloek kerel stond dan aan de tusschendeur, die hij zacht op een kier geopend had. En hij luisterde... Schuw keek het zwakke meisje naar hem... O, wat gebeurde er allemaal? En zou Hilda waarlijk den graaf bij zich ontvangen ? Magda wist ook, hoe lichtzinnig de graaf van Vlaanderen was. Men sprak er openlijk over... Maar Hilda, die zoo ernstig, zoo vroom leefde ! Zij, de bruid, die morgen gehuwd zou zijn zonder die zware beproeving, welke over haar huis was gedaald. Hilda, die geweend had om haar kranken broeder, zou nu den graaf bij zich toelaten !

— 't Is leugen, 't is laster ! mompelde Magda, doch ze kon niet meer denken... haar hoofd duizelde... en ze voelde zich zoo vreemd te moede !

.....
Lambert was bij zijn meester teruggekeerd.

— Welnu ? vroeg Lodewijk van Male ongeduldig.

— Jonkvrouw van Rozenhove verwacht u...

— De list is gelukt ?

— Ja, heer !

— Ik moet dus nieuws verzinnen over haar broer ! O, dat is niet moeilijk... Zie ik er netjes uit, Lambert ? Ontbreekt er niets aan mijn toilet...

De dienaar schikte 't een en ander aan de kleeding. Zijn heer was zeer ijdel. Lambert keek echter nijdig.

— Mijn avontuurtje bevalt u niet, hé ? vroeg Lodewijk.

— Neen, heer ! Ware het een ander meisje en niet in deze omstandigheden...

— O, ik ken veel zoete vogeltjes in Vlaanderen ! Van de burgers en

boeren onder mijn onderdanen moet ik niets hebben. Die lompe vlegels zitten altijd met den mond vol van rechten en vrijheden. Ze beschouwen een vorst als huns gelijke... die dorpers ! Maar de vrouwen en meisjes in Vlaanderen zijn aanbiddelijk, uitgenomen natuurlijk de leelijke als dat mormel van Benekamp hier... Zie zoo, nu ben ik klaar.

— O, heer, kom spoedig terug ! Bedenk, dat jonkvrouw Hilda de bruid is van Marcus van Blauwhuize...

— Die vereerd mag zijn met mijn belangstelling in zijn duivinneke... Och, zij zal liever mij zien dan dien heereboer. Toon mij nu de kamer...

En lachend wenkte Lodewijk zijn dienaar. Deze wees de deur en trok zich terug. De graaf klopte en kreeg onmiddellijk gehoor, maar het scheen of Hilda hem slechts aan de ingang ontvangen wilde.

— O, edele heer, gij hebt nieuws van mijn broeder, zei ze... Is Felix erger?

— Neen, er is goede hoop...

— O, God zij geloofd ! Wat verblijdt ge me...

Lodewijk van Male maakte van haar ontmoeting gebruik om het meisje in de kamer te leiden. Hij deed de deur dicht.

— Wees nu kalm, jonkvrouw, zei hij... Ga in dien zetel zitten... Gij windt u te erg op. Uw broeder is krank... en ik zag uw droefheid en wilde nader nieuws vernemen. Daarom zond ik een bode...

— O, ik dank u, heer graaf...

— En het bericht luidt, dat de zieke rustiger is en men hoop behoudt...

— Zal hij niet sterven ?

— Alle gevaar is niet geweken, en dat kan ook niet, maar er zijn gunstige teekenen. Geloof me toch, alle lijders aan de zwarte pest sterven niet. Zooals altijd overdrijft men ook hier.

De graaf had Hilda naar een zetel gebracht en stond nu aan haar zijde.

— Ik heb veel deernis met u en met uw broeder, huichelde de geslepen, lichtzinnige vorst. Om uw beider wil liet ik den maaltijd spoedig eindigen...

— O, als ik mijn broeder toch mocht verplegen !

— Dat is onmogelijk. De zwarte pest is zeer besmettelijk. En mijn bode wist mij te melden, dat uw broeder uitstekend wordt verpleegd.

— Maar ik heb het gevoel zelfzuchtig te zijn !

— Wel neen ! Waarom de ziekte kans geven twee slachtoffers te treffen ! En dan... gij zijt de verloofde van Marcus van Blauwhuize... hij ook heeft rechten op u, Hilda...

Ze antwoordde niet...

Even aarzelde Lodewijk van Male. Dan hernam hij :

— Hilda, we zijn hier nu alleen en gij moet vertrouwen in mij hebben... Ik heb den indruk alsof gij Marcus huwt, alleen uit gehoorzaamheid jegens uw vader, en ik weet, dat er dikwijls op die wijze echtvereenigingen tot stand komen.

De jonkvrouw bloosde en sloeg de oogen neer...

— Wij spreken nu onder ons, zei de graaf... Niemand kan ons hooren...

Hij trok een groot voetkussen naderbij en zonk er op neer en zat aan de voeten van Hilda van Rozenhove.

— O, heer... gij nu hier... stamelde de jonkvrouw...

— En waarom niet? Ben ik niet de heer van Vlaanderen, de vader van mijn volk? Is het niet mijn plicht bedroefde onderdanen te troosten? En wat geeft het uur, waarin ik zulks doe, of het dag dan avond is! Bovendien, niemand weet, dat ik hier ben... Aan een graaf moet alles toegelaten zijn. Het is toch belangstelling in uw lot, die mij hier voert...

— Ja, heer...

— En daarom zullen wij eens vertrouwelijk spreken! Stort uw hart voor mij uit! Doe of ik hier als uw broeder zit. Bemint gij Marcus van Blauwhuize?

— Moet ik hem niet beminnen, die morgen mijn echtgenoot had kunnen zijn? vroeg Hilda verlegen.

— Moeten? Liefde laat zich niet dwingen en mag ook niet gedwongen worden. Neen, Hilda, oprecht bemint ge hem niet. Ge wilt dat misschien u zelve wijs maken, maar dan luistert ge niet naar uw innigste gevoelens.

— Het huwelijk was bepaald, heer...

— Ja, maar zou het gebeurde niet een aanwijzing des Hemels kunnen zijn, dat ge deze verbintenis niet sluiten moet?

Hilda schrok en angstig keek ze den graaf aan.

— O, heer, stamelde ze, Marcus van Blauwhuize is zoo goed, zoo edel... en hij heeft zulke diepe vereering voor mij...

— Maar dat alles is geen liefde. Durft gij op uw ziele verklaren, dat ge Marcus innig bemint? Op uw ziele, Hilda...

— Ik heb daarover nooit zoo nagedacht. Mijn vader heeft alles voor mij beschikt en ik gehoorzaam hem. Hij weet, wat het beste voor mij is.

— Helaas, zoo gaat het maar al te dikwijls in huwelijken. De vader beslist, maar houdt geen rekening met het hart van zijn dochter... Ik zeg dit niet als een afkeuring voor mijn trouwen vriend van Rozenhove! O, neen, hij volgt de algemeene gewoonte, doch deze deugt niet. Een vorst moet huwen uit staatsbelang en helaas, ik mocht ook niet de inspraak van mijn hart volgen.

En op treurigen toon vervolgde Lodewijk van Male:

— Daarom is mijn huwelijk ongelukkig. U durf ik dat bekennen, Hilda. We zitten hier zoo vertrouwelijk samen en een graaf wil ook wel eens zijn hart uitstorten... Ja, mijn huwelijk is ongelukkig. Hoe zou de gravin mij en ik haar kunnen beminnen, als men ons aan elkaar verbonden heeft zonder dat we elkaar kenden? En waar geen liefde is, komt twist. Ik lijd daar zeer onder... Na al de zorgen van den staat, al de vermoeienissen van mijn regeering, snak ik naar rust thuis, naar een genoeglijk samenzijn... En daar is geen warmte, geen vertrouwen, geen huiselijkheid. Mijn vrouw laat me bespieden, achtervolgen, zij zoekt krakeel om laster en fabelen... O, waar geen echte liefde is, kan ook geen geluk heerschen. Daarom vind ik huwelijken

buiten het hart om gesloten, zoo afschuwelijk ! Ik spreek uit ondervinding, en zulks zet mij aan anderen voor een zelfde lot te bewaren... Bij uw afscheid van Marcus heb ik onmiddellijk gezien, dat gij hem niet bemint, Hilda.

— O, heer, mijn broeder is ziek... ik dacht aan hem! kloeg het meisje, dat verschrikt naar Lodewijks bekentenis geluisterd had.

— Juist, juist, gij waart vervuld van uw broeder. Gij dacht niet aan uw bruidstooi, niet aan het uitstellen van het huwelijk, gij bemint uw broeder meer dan uw bruidegom. En ik begrijp dat, het is heel natuurlijk in uw geval. Hilda, denk na... ik waarschuw u ernstig. Een huwelijk zonder liefde is een hel... en gij kunt nog veranderen. Ik zie in al het gebeurde een bewijs dat God zelf u een anderen weg toont...

— Maar Marcus is zoo vroom, zoo rechtschapen en edel, heer !

— Dat is geen liefde ! Gij kunt hem achten zonder hem te beminnen, doch op achtung alleen kan een huwelijk niet steunen. En dan nog, verdient Marcus uw achtung ?

— O, heer ! En angstig blikte de jonkvrouw even den graaf aan.

— Hilda, ik voel mijn plicht jegens u ! Is Marcus zoo vroom, zoo edel als hij zich voorstelt ? Uw vader sluit zich te veel op, hij verlaat zelden zijn slot, hij weet dus niet, hoe Marcus zich te Brugge vermaakt en elders ook wel ! Ik wil hier zelfs niet den schijn aannemen, alsof ik mijnheer van Blauwhuize belaster, maar nu ik zoo'n deernis met u gevoel, raad ik u toch aan uw vader ernstig te vragen nog een onderzoek in te stellen naar de levenswijze van uw bruidegom. Is het geen beschikking der Voorzienigheid, dat ik u vanavond nog moest ontmoeten en al in uw harte las, dat ik nu bij u zit, om al deze dingen ernstig met u te bespreken ? O, gij moogt geen ongelukkig huwelijkslot tegemoet gaan, zooals de graaf en de gravin van Vlaanderen het nu dragen. Ik heb mijn best gedaan, om met mijn gade in vrede te leven... Zonder liefde gaat het niet ! De gravin verkeert nu dikwijls in een vreeselijken gemoedstoestand. Ze scheldt me uit, beledigt me, hoont en tegt me. Als ik niet wijzer was, kwam het tot vechten. En ik huiver bij de gedachte, dat Marcus van Blauwhuize worden zou jegens u als de gravin jegens mij.

Zoo ging de listige vorst voort met gif te zaaien in dit gevoelig, nu zoo gewond harte... En voor Hilda was hij toch de gezaghebbende man, de vorst, door den adel geëerd, gediend, gevleid. Zij had altijd zeer tegen den graaf opgezien... Nu zat die machtige man aan haar voeten, sprak als een broeder tot een zuster, vertelde de geheimen van zijn eigen huis. En dit alles moest op de eenvoudige, naïeve Hilda wel een geweldigen indruk wekken...

.....

Achter het gordijn had de man, die in Magda's kamer drong, aandachtig geluisterd naar alles wat de graaf zegde. Na eenigen tijd wenkte hij de dochter van ridder Benekamp, maar deze bleef zitten. De onbekende ging naar haar toe en fluisterde :

— Overtuig u nu ! Zie even, wie en wat uw vriendin Hilda van Rozenhove is ! Den graaf zult ge al lang kennen en ieder weet, hoe trouweloos hij zich gedraagt.

— O, laat mij hier ! smeekte Magda.

— Neen, ik wil, dat ge meegaat... Een oogenblik maar !

— O, ik durf niet !

— Ik eisch het ! Ge hebt niets te vreezen. Gij zult hen zien, maar zelf voor het valsche paar verborgen blijven...

En Magda moest opstaan. De vreemdeling nam haar bij den arm; hij voelde hoe sterk het meisje beefde, maar hij kende geen mededoogen.

— Geen woord zeggen, geen zucht slaken, waarschuwde hij nog, en dan leidde hij haar achter het gordijn. En door een spleet liet hij haar kijken... Dan voerde hij haar terug.

— Zijt ge overtuigd ? vroeg de onbekende, toen hij met Magda terug was in haar kamer. Hebt ge hem gezien aan de voeten van Marcus van Blauwhuize's bruid ! Zaagt ge hoe de graaf Hilda's hand kuste ? Hilda van Rozenhove moest morgen trouwen... zij rouwt zoogenaamd om de krankheid van haar broeder en ze minnekoost met den verdorven lichtmis, Lodewijk van Male.

— O, het is vreeselijk ! stamelde Magda. Ik had het nooit van Hilda kunnen denken. Maar gij zeidet, heer, dat gij gekomen waart, om haar te beschermen.

— Dat was om u gerust te stellen ! Maar verdient zij bescherming ? Wil Hilda van Rozenhove, wier bruiloft al geregeld was, nog bescherming ? Roept zij om hulp ? Weert zij den graaf ! Neen, ze bedriegt haar verloofde, ze schendt nu reeds haar eer !

— O, ze liet gaarne haar verloofde naar Brugge reizen, om den graaf te volgen. Haar droefheid is al over...

.....

En werkelijk had Lodewijk van Male de hand van Hilda genomen en die gekust. En toen zei hij :

— Dit is een teeken, hoe oprecht ik om u bekommerd ben, een bewijs, dat ik vanavond niet als graaf, maar als broeder, als vriend gesproken heb.

En het meisje durfde hem niet afweren. Ze had ontzag voor hem; hij was toch de vorst, aan wien ieder hulde bewees. Hij was de machtigste in het land, de alom geëerde en gevleide. Ieder was hem onderdanig.

— O, Hilda, vervolgde Lodewijk van Male, na een wijle, nu moet ik gaan !

— Ja heer...

— Denk na ! Gij zijt een vrouw om innig bemind te worden, door haar echtgenoot. Was ik maar in Marcus' plaats !

En opnieuw keek ze vreeselijk verschrikt den graaf even aan. Ze wilde

hem zeggen, dat hij zoo niet mocht spreken en zij naar die taal niet luisteren kon. Maar ze durfde niet.

Het gordijn werd licht op zij geschoven en de geheimzinnige bespieder stond daar. Hij waagde veel.

— Laat mij nu alleen, heer, fluisterde Hilda toch.

Dan slaakte ze een gil. Ze had de gedaante bij het gordijn gezien. Deze was nu weer verdwenen.

— Wat is er ? vroeg de graaf, ook ontsteld opspringend.

Hilda wees naar het gordijn.

— O, heer daar was iemand...

Lodewijk van Male was met een sprong bij het gordijn. Driftig schoof hij het weg. In het aangrenzend vertrek was er niemand. Bij het schijnsel van het licht uit Hilda's kamer zag hij een deur, maar deze bleek gesloten.

De graaf keerde bij Hilda terug en zei :

— Ge hebt u vergist... er was niemand...

— En toch, heer...

— Gij zijt wat overspannen en ik begrijp dat. Maak u niet ongerust. Ge zijt onder mijn bescherming. . Wil ik bij u blijven ?

— O, neen, heer ! hernam Hilda verschrikt.

— Anders... ik ben volkomen bereid hier over u te waken !

— Ik ga nu ter ruste, heer. Het slaapvertrek is hier revens en ik kan het afsluiten.

— Slaap dan wel, Hilda . en behoud goede hoop. Tot morgen.

En weer nam Lodewijk van Male haar hand en kustte die. Zacht sloop hij heen en, toen hij bij zijn dienaar kwam, zei hij lachend :

— Een aangenaam onderhoud was het... Hemel, wat is zij schoon ! En moet zij nu de vrouw worden van dien lompen Marcus van Blauwhuize ! Ik heb wel zin dat huwelijk te verijdelen en de lieve Hilda aan ons Hof te verbinden !

— Maar heer ! riep Lambert uit. Dat zou een schandaal wekken !

— Wie zou mij durven beschuldigen ? Ben ik niet de meester ? Ik lach met de eiscen van het domme volk. En wat den adel betreft, er zijn er daar ook, die jaloersch zijn van me, doch wee, zoo ze het openlijk toonen ! Die bevallige Hilda bemint Marcus niet. Ze heeft het bekend... En moet zij nu een leven tegemoet gaan als het mijne ? Ik ben ook getrouwd... helaas ! Maar help me te bed... morgen moet ik Hilda terug zien. En trek nu niet zoo'n kwezelachtige tronie ! ik vind, dat ge vanavond al te vrij den zeden-meester uithangt !

Lambert zweeg en hielp zijn meester bij 't ontkleeden, want Lodewijk van Male was gewoon in alles als een kind bediend en bijgestaan te worden.

VERSTOOTEN.

Marcus van Blauwhuize had zijn familieleden uit Brugge gehaald. Deze reisden met hun gevolg naar Gent. De jonkman liet het gezelschap achter zich. Hij had een plaats van samenkomst bepaald in de Leie- en Scheldestad. Hij wilde Lodewijk van Male zoo gauw mogelijk van zijn taak, de zorg over Hilda, ontlasten. Marcus had dien nacht weinig geslapen. Hij verweet zich telkens, dat hij al te gemakkelijk zijn bruid onder de hoede van den graaf gelaten had.

Een ruiter kwam hem onderwege op zijde.

— Dag heer van Blauwhuize, groette hij vrijmoedig, al bleek hij een burger. Gij kent mij niet van aanzicht.

— Neen, vriend...

— Misschien wel van naam. Ik heet Jan Yoens...

— De hooftman der Witte Kaproenen ! riep Marcus verrast uit. Ja, ik heb van u gehoord en 't is zeker, van u vrij onvoorzichtig, om zoo zonder geleide te reizen.

— O, ik ben in het land van de Ketelaars en dan nog een burger van Gent kan alleen te Gent gevonnist worden.

— Vertrouw niet te veel op dat privilege. Ik geef u een welgemeenden raad.

— O, ik weet het, dat de eer van Blauwhuize niet is als de verwenschte graaf en diens aanhang. Ja, ik ben de hooftman der Witte Kaproenen en we zullen onze kaproenen niet opbergen, alvorens onze rechten bevestigd zijn : dus afschaffing van allerlei lasten, afstelling van een heele schare ambtenaren, die we niet erkennen, intrekking van verordeningen, die tegen onze keuren zijn... en nog veel meer.

— Maar weet ge wel, dat een nieuwe ramp ons land heeft getroffen.

— De zwarte pest.

— Helaas, ja. Te Brugge zijn er reeds veel slachtoffers.

— Die pest gaat voorbij, heer, maar recht en vrijheid blijven. En als we nu niet waken, zal de valsche graaf van de uitputting, door de ziekte veroorzaakt, gebruik maken, om het volk nog meer te binden ! We kunnen dus niet versagen.

En Jan Yoens sprak voort over zijn plannen en hoopte, dat sommige edelen de zijde van het volk zouden kiezen. Marcus van Blauwhuize legde wel geen stellige belofte af, maar verborg evenmin zijn sympathie voor den hooftman der Witte Kaproenen.

— 't Zal een zware strijd worden, zei Jan Yoens. En wee de Vlaamsche edelen, die meenen met de hulp van den graaf, hun volk weer als laten te kunnen behandelen. Ridder van Benekamp is er een van, dat is gisteren weer gebleken.

— Hoe zoo ?

— Wel, zoo even kwamen daar weer drie bannelingen in het woud aan, drie slachtoffers van den heer van Bellem..., en Jan Yoens verhaalde het avontuur van Armand, den Ketelaar.

— Maar zoo zaait ridder Benekamp oproer ! verzekerde Yoens. De maat is al vol.

Marcus van Blauwhuize keurde die praktijken af. Hij bewonderde den durf van Armand en verheugde zich in zijn ontsnapping. En alles wat hij hoorde, zette hem nog meer aan, Hilda ten spoedigste van het kasteel weg te halen. Hij had trouwens nooit achting gevoeld voor den ridder, en hij beklagde de edele Magda die zoo'n geweldenaar en ongevoelig mensch tot vader had.

Bij Aalter nam Marcus afscheid van Yoens. Hij wilde even op Rozenhove hooren, hoe het met Felix was.

Toen Marcus het kasteel ontwaarde, schrok hij geweldig. Van den toren woei de vlag half stok... Zou Felix dan gestorven zijn. Het moest wel, want ginds hing het teeken van den rouw.

— Zoo jong... en reeds dood ! En arme Hilda ook, mompelde Marcus.

De aanblik van de vlag der Rozenhove's, maakte een geweldigen indruk op hem. Vandaag had het een hooge feestdag moeten zijn... En de dood waarde binnen het slot met zijn nog versierde zalen...

Nabij de poort stond een monnik. Hij maakte een afwerend gebaar en riep : « Onrein, onrein ! » Het was als bij de nadering van melaatschen.

Marcus hield dan ook op eenigen afstand zijn paard in.

— Is jonker Felix gestorven ! riep hij.

— Ja ! En de monnik wees naar de vlag.

— Wanneer ?

— Gisteravond al om elf uur ! Hij wordt straks begraven...

— Zoo spoedig !

— Het moet om de besmetting. En vooreerst mag niemand naderen.

— En waar is de heer van Rozenhove ?

— Bij het lijk ! Hij bidt en weent...

— Is hij nog gezond ?

— Ja... maar hij waagt zijn leven. Hij wil echter niet heen gaan !

— Ik ben Marcus van Blauwhuize, de verloofde van jonkvrouw Hilda van Rozenhove... Zeg aan den heer van Rozenhove, dat ik hier geweest ben en Hilda beschermen. Wij begeben ons naar Gent.

Daar brak een zware klank de ochtendstilte... De doodsklok van het kasteel luidde.

Ontroerd sprong Marcus uit het zadel en knielde hij neer... Hij bad voor de ziele van den jonker... O, die doodsklok ! Het had heden feest moeten luiden... Maar het orgel in de kapel zou in plaats van een huwelijksmarsch uit te jubelen, droevig klagen... In Felix moest heden de laatste mannelijke

afstammeling der Rozenhove's in den grafkelder geborgen worden. Het was ook de naam die verdween, want de oude vader zou zijn smart wel niet lang overleven.

Marcus stond op en besteed weer zijn paard. En in droevige stemming reed hij nu naar Bellem, om dit vreeselijk nieuws aan zijn geliefde mee te deelen. O, hoe zou hij Hilda kunnen troosten !

Toen hij Bellems kasteel bereikte, wachtte jonkvrouw Magda hem buiten de poort. Ze wenkte den jonker af te stijgen.

— Is er iets met Hilda ? vroeg Marcus, dadelijk ontsteld.

— Zij is gezond, antwoordde Magda, die zeer zenuwachtig scheen. Toch heb ik een boodschap voor u. Ik beschouw het als een plicht u alles te zeggen, een harden plicht. Maar God wil het zoo... daarom liet hij mij getuige zijn aan die afschuwelijke gebeurtenis.

— Maar Hemel, Magda, wat is er dan ! riep Marcus ongerust uit.

— Gisteravond heeft Hilda den graaf ontvangen in haar kamer, sprak het meisje zelf blozend.

Marcus kreeg een schok.

— De graaf is lang bij haar gebleven, vervolgde Magda. Hij zat aan haar voeten, kuste haar de hand. Hilda sprak met hem. De graaf lasterde u en zij sprak hem niet tegen.

Marcus was zeer bleek geworden.

— Onmogelijk... o, het is onmogelijk ! stamelde hij.

— God weet, wat het mij kost u dit alles te zeggen, maar het is mijn plicht. Ik ken u en uw familie... en ge zijt allen te goed, om zoo bedrogen te worden... Ook zou ik niet spreken, had ik den graaf niet zelf bij Hilda gezien.

— Gij hebt hen samen gezien ? vroeg Marcus met heesche stem.

— Ik zag Lodewijk van Male aan haar voeten en hij kuste haar hand. O, ik vond het afschuwelijk... Ik begrijp Hilda niet... ik had dat nooit kunnen denken ! En toch is het gebeurd. O, Marcus, meen niet dat ik het om een andere reden zeg, dan alleen om wille der waarheid, om uw heil... en omdat God het wil. Gij gelooft me niet ?

— Het is monsterachtig...

— En nu is de graaf weer bij haar.

— Op dit oogenblik ?

— Toen ik zoo juist naar beneden kwam... Ga mee !

Marcus leidde zijn paard over het voorplein. De jonker wankelde... O, deze openbaring ! Juist, wat hij gevreesd had... Maar veel erger nog ! Hilda ontving Lodewijk van Male, liet den valschaard aan haar voeten neerknielen, liet zich kussen, liet haar bruidegom lasteren !...

O, Marcus had het wel meer gevoeld, dat zijn verloofde hem niet innig beminde, hem niet lief had, zooals hij haar... Maar hij had gehoopt, dat hij toch haar volle liefde winnen zou. En zij bedroog hem ! Zij minnekoosde

met den trouweloozen vorst, terwijl haar broeder ziek lag... terwijl hij stierf. Om elf uur had Felix den geest gegeven... Toen was de graaf van Vlaanderen bij zijn zuster, wier bruidstooi op Rozenhove hing.

Dit alles plitste Marcus door 't hoofd, terwijl hij Magda naar boven volgde. Ongezien was hij binnen geraakt. De heer van Bellem en zijn gasten sliepen laat.

Magda leidde den jonker door haar kamer achter het gordijn. En ja, weer was de graaf bij Hilda van Rozenhove.

En Marcus hoorde Lodewijk zeggen :

— Niet waar, gij zijt ook tot de erkenning gekomen, dat Marcus van Blauwhuize uw echte liefde niet heeft en dat in die omstandigheden een huwelijk niet mogelijk is !

En Hilda zweeg

— Gisteravond waren wij zoo vertrouwelijk samen, vervolgde Lodewijk. Ik heb den ganschen nacht aan u gedacht.

En nog zweeg Hilda...

Dat was voor Marcus te veel. Hij kon niet meer twijfelen ! Verontwaardiging greep hem aan. Woedend sprong hij binnen.

— Marcus ! gilde Hilda en ook de graaf ontstelde.

— Ha, is dat uw bescherming ? riep van Blauwhuize tot den vorst. Zoo maakt gij van onzen nood gebruik ! Wee, die op u vertrouwen !

Lodewijk van Male beheerschte zich dadelijk, en dreigend sprong hij voor den jonker.

— Vlegel, wat vermeet gij u ! vroeg hij op hoogen toon. Verlaat onmiddellijk dit vertrek ! Hoe waagt gij het ons onderhoud te storen !

— O, ja, ik zal heengaan ! hernam Marcus. Ik weet immers alles ! Jonkvrouw van Rozenhove, en hij wendde zich tot Hilda, die beschaamd het gelaat in de handen verborg, tusschen ons is alles uit ! Gisteren avond om elf uur is uw broeder gestorven en gij, de bruid van Marcus van Blauwhuize, zat met den graaf van Vlaanderen te minnekoozen ! Volg hem nu maar. Onze verloving is verbroken !

— Felix dood ! gilde de jonkvrouw.

Maar Marcus ging reeds heen en verdween achter het gordijn.

— Blijf ! gebod de graaf, die hem in het ander vertrek volgde. Heer van Blauwhuize, gij zult beneden op mij wachten en u als mijn gevangene beschouwen.

— Ik erken u niet meer als heer ! Van heden af zijn wij vijanden !

En Marcus verwijderde zich, zonder zich aan de bevelen van den vorst te storen. Hij sloot de deur en bevond zich nu in het vertrek van Magda.

— Alles is uit tusschen Hilda en mij ! sprak hij.

— Maar spreek toch eerst met haar. Zeker zal ze diep berouw hebben en misschien heeft ze redenen tot haar vrontschuldiging aan te voeren. Ga zoo niet heen ! drong de dochter van ridder van Benekamp aan.

— Neen, ik heb gezien en gehoord ! Wat ik deed, is ook wreed voor mij, doch het moest. Mijn vertrouwen is weg en zoo kan ik niet huwen ! Ik dank u voor uw waarschuwing. Bedrogen te worden door iemand, die men innig lief heeft, is gruwelijk, maar Goddank het kwam uit, voor wij verbonden waren. Ik ben weer vrij.

— Marcus, toon tenminste barmhartigheid.

— Mijn besluit is onherroepelijk... Juist omdat mijn liefde oprecht is, kan ik niet anders handelen. Vaarwel !

Van Blauwhuize liep als verdwaasd naar beneden. Toch hield hij de hand aan zijn zwaard. Ha, zoo de graaf hem beletten wilde zijn weg te vervolgen, zou hij in staat zijn dien weg met geweld te openen, al moest hij het wapen tegen den vorst zelf verheffen. Zijn hart was plots vol wrok en haat tegen den eer- en trouwelooze. Maar niemand stoorde hem, toen hij zijn paard vroeg en in 't zadel steeg... Wat was de wereld voor Marcus plots somber geworden... De jonker hoorde zijn naam. Hij keek op en zag Martha, de kamermeid van Hilda, die hem vreemd aanblikte. Het meisje trad eerbiedig nader en vroeg :

— Blijft de jonkvrouw neg ? Wil ik haar dan gezelschap houden ?

— Dat moet ge aan den graaf vragen ! Hij zorgt voor haar... Ze bemint hem meer dan mij ! antwoordde Marcus op schamperen toon.

En woest reed hij heen. Een eind van het kasteel kwamen de tranen... Marcus weende om zijn verloren liefde, zijn gebroken geluk...

— Naar Jan Yoens ! siste hij dan. De Witte Kaproenen en de Ketelaars, ze hebben gelijk ! De graaf van Vlaanderen is een verdrukker, die aan zijn volk het beste ontnemt.

.....

Lodewijk van Male wilde ridder van Benekamp gelasten Marcus te beletten het kasteel te verlaten, maar hij hoorde Hilda hartstochtelijk weenen en hij begaf zich weer bij haar.

— O, mijn broeder Felix is gestorven ! zei de jonkvrouw snikkend.

— Dat liegt die kerel !

— O, neer, hij zal thuis geweest zijn en het daar gehoord hebben ! Ik wil naar Rozenhove !

— Dat kan niet, lieve Hilda ! Luister, gij staat nu onder mijn bescherming. Uw bruidegom is als een onbeschofte woesteling weggelopen. Had ik geen gelijk, toen ik u voorspelde, dat hij zijn jaloerschheid en tyrannie toonen zou ? Hij handelde juist als de gravin doet tegenover mij. En wat hadt gij nu misdaan ? Niets, in 't geheel niets ! Hij bespioneert u op loensche wijze, vraagt geen opheldering, valt uit, hoont ons, wil u treffen in uw innigste gevoelens ! Was dat een manier van optreden om u zoo als een wildeman toe te schreeuwen, dat uw broeder dood is !

— Arme Felix ! Ik wil naar Rozenhove, herhaalde Hilda. O, heer, laat

mij gaan... Niets weerhoudt me nu nog ! Alles is immers uit tusschen mijnheer van Blauwhuize en mij !

— Maar daarom moogt gij uw leven nog niet wagen !

— Wat geef ik om het leven ! Mijn arme vader zit daar bij het lijk van onzen Felix. Ik kan nu niet blijven !

— Jawel, jawel ! Sedert die ongelikte beer als een dolleman wegge-loopen is, staat gij nog meer onder mijn bescherming ! En ik blijf hier, om die taak te volvoeren.

— Maar laat mij tot mijn vader gaan, heer !

— Word nu wat kalmer ! Ik zal een bode naar Rozenhove zenden, want ik geloof niets van hetgeen van Blauwhuize zoo grof uitschreeuwde.

— Ja, ja, Felix is gestorven... O, ik voel het...

— Overspanning, Hilda ! Wees nu wat kalmer ! Ge zijt onder mijn hoede. Denk thans niet meer aan van Blauwhuize ! Die kerel zal tegen mij rekenschap afleggen van zijn houding...

Er werd geklopt en Hilda hoorde de stem van haar kamenierster.

— Wie is dat ? vroeg Lodewijk.

— Mijn eigen dienstmeisje.

— Wil ik haar bij u laten, dan kan ze u verzorgen. En intusschen stuur ik om nieuws naar Aalter.

— O, ja, heer !

En Martha trad binnen. Verbaasd keek ze den graaf aan, maar deze zei op vriendelijken toon :

— Kind, blijf bij uw meesteres. De jonkvrouw heeft uw hulp noodig. En tot Hilda vervolgde hij :

— Wat geduld dus, ik laat hooren, wat er gebeurd is.

De graaf hoog en verliet de kamer. Lachend kwam hij bij Lambert.

— We werden verrast door den vrijer, zei hij op luchtigen toon.

— Door mijnheer van Blauwhuize ? riep de dienaar ontsteld uit.

— Ja, door dien stommeling zelf. En hij heeft de verloving afgebroken.

— O, heer toch... De gevolgen ?

— Wat gevolgen ! Zoo gaat alles heel goed, ja opperbest, jongen !

Nu staat die allerliefste Hilda geheel onder mijn bescherming. Ik geleid haar vandaag naar mijn kasteel te Wondelgem.

— O, graaf, dit alles zal hevige opspraak wekken.

— Wel neen, de menschen hebben nu wel wat anders te verhandelen !

Vergeet niet, dat ieder bekommerd is om de zwarte pest en dus al weinig belang zal stellen in een minnarijtje van den graaf ! Bovendien, het gaat u niet aan, en, als ge niet tevreden zijt in mijn dienst, sluit u dan bij de Kete-laars of die vervloekte Kaproenen aan, bij al die stomme boeren en burgers van recht en vrijheid, de zedepreekers en kwezels ! Luister nu verder : zoek beneden een man en stuur die dadelijk naar Rozenhove ! Hij mag natuurlijk het kasteel niet betreden, maar hij moet daar in den omtrek vragen, hoe het

met jonker Felix is ! Kijk me nu met zoo dwaas aan en gehoorzaam ! Zend ook den overste der wapenknechten van ridder Benekamp bij mij !

DE JUDAS.

Ko, de overste der wapenknechten en de uitvoerder der bevelen van ridder Benekamp had dadelijk, toen zijn meester beneden was gekomen, dezen over Walter Ruysch gesproken.

— Hoor eens, zei Benekamp, ik wil dien kerel niet zien. Gij hebt van mij bevel gekregen Armand hier te brengen, samen met zijn lief en het oude wijf, uw toekomstige vrouw. Gebruik wie ge wilt, om hen op te sporen, maar val mij niet lastig met uw sprongen !

De kasteelheer van Bellem was 's morgens nooit goed gehumeurd en Ko ondervond dit. Maar juist verscheen Lambert, die het verzoek van Lodewijk van Male overbracht.

— Ko, begeef u bij den graaf, hernam de ridder en doe alles, wat de graaf u gebiedt ! hernam de ridder.

De overste der wapenknechten stapte dus naar boven.
